

[Helge Larsen.]

sådan, at vi anser kasseoverskuddet for nødvendigt, og når det er det, sker der, efter vor mening, ikke gennem afgiftsforhøjelserne en sådan forøgelse af statens indkomster, at der vil være noget grundlag for en letelse af de direkte skatter.

Aksel Larsen: Jeg har ingen bemærkninger at gøre om de stillede ændringsforslag. Da vi er modstandere af lovforslagene som helhed og agter at stemme imod dem ved tredje behandling, forekommer det os, at man passende kan lade regeringspartierne afgøre, hvilken skikkelse lovforslagene skal have. Vi vil derfor afholde os fra at stemme om disse ændringsforslag, men vil for øvrigt heller ikke begære afstemning om dem. Det forekommer os, at det må være regeringspartiernes sag at klare det. Det ligger jo sådan, at regeringen halsstarrigt fastholder den mening, der lå bag ved fremsættelsen af lovforslagene, og de synspunkter, ministeren og regeringspartiernes ærede ordførere fremkom med ved første behandling.

Regeringen påstår, at den mangler pengene, og selv om den ikke regner sikkert med, at den får alle de 250 mill. kr. ind, regner den dog med at få størsteparten af disse penge ind, og den siger, at den kan ikke klare sig foruden. Den vil absolut kun skaffe disse penge på denne måde, og den vil overhovedet ikke drøfte eventuelle andre måder at klare statens finanser eller landets økonomi på. Den vil slet ikke indlade sig på at drøfte mulige besparelser. Tværtimod at tænke på f. eks. at skære militærbudgettet ned vil man, som det fremgår af det materiale, vi har fået i udvalget, gøre militærudgifterne i det kommende finansår 44 mill. kr. større, end man regnede med, da man fremsatte forslaget til finanslov. I forslaget til finanslov var der kalkuleret med 1.676 mill. kr. i militærudgifter, men nu regner man med, at det bliver 1.720 mill. kr.

Ja, under disse omstændigheder er det afgjort, at vi ikke vil være med til at gøre disse lovforslag til lov; vi vil stemme imod dem, når de kommer til afstemning ved tredje behandling — naturligvis med det forsigtige forbehold, at det vil vi gøre, hvis ikke regeringen ændrer mening mellem anden og tredje behandling og bliver adskilligt

mere forhandlingsvenlig og fornuftig, end vi synes den har været hidtil. Vi tror ikke på, at statskassens tilstand skulle være så elendig, eller at Danmarks økonomi skulle have det så slet, at det var nødvendigt at komme med disse afgiftsforhøjelser, og vi tror slet ikke på, at de 200 mill. kr., det måske drejer sig om — for det kan jo godt være, at det ikke bliver 250 mill. kr. det første år — kan være afgørende for, om statskassen klarer sig, eller om landets økonomi kan klare sig. Vi tror ikke, at dette land kan blive økonomisk ruineret, hvis ikke staten får disse 200 eller 250 mill. kr. mere ind.

Man kan naturligvis være i tvivl om, hvad der er den egentlige årsag til, at regeringen er kommet med sit krav om afgiftsforhøjelser. Der har været fremsat udtalelser, så vi kunne få det indtryk, at man var bekymret for den økonomiske udvikling her i landet, at man var bekymret for, hvordan det skulle gå, når folk fik mere købekraft. Men det lader til, at det slet ikke var det, der var årsagen til, at regeringen kom med lovforslagene. I hvert fald hvis jeg skal dømme efter den højtærede statsministers udtalelser, er det simpelt hen hensynet til statskassens tilstand, der er årsagen til det. I hvert fald hvis jeg skal tro et dagblad, der hedder Aktuelt, for i dag, har den højtærede statsminister på et møde i går udtalt sig i denne retning. Jeg beder om tilladelse til et kort citat. Ifølge referatet skal den højtærede statsminister have sagt følgende:

„Vor økonomi kan bære, at der med pristalsportion og anden omgang af helhedsløsningen gives 1,6 millioner danskere ca. 1 milliard kr.

Det er helt i orden, men det, vi ikke kan acceptere, er, at der skal betales 190 mill. kr. ud af statens kasse til lønninger, uden at vi skaffer disse penge.“

Det hele refereres under overskriften „Vor økonomi kan bære en milliard“.

Nu ved jeg ikke, om der bliver tale om en milliard i lønforhøjelser — det tillader jeg mig at tvivle på. Men da det væsentlige for mig i denne forbindelse er, at den højtærede statsminister erklærer, at dette simpelt hen sker, fordi statskassen kommer til at mangle penge, og at det slet ikke er hensynet til Danmarks økonomi, der gør sig gældende, må jeg sige — og dér synes jeg